

Da je mogel Pavel v tem trenutku vzklikniti: »Ni res, to je laž, grda laž!« — ali da je dejal vsaj kaj podobnega — Vrbanoj bi ga bil objel v svoji prostodušnosti in pritisnil náse; adjunkt pa tega ni mogel rêči. Pogledal je na steno, kjer je tikala stara ura, in dejal malomarno:

»Ali se brigaš za táko klepetanje — za take nesramne dopise?«

Kratka tišina nastane, toda predolga, da bi Pavel vedno gledal na stensko uro. Obrne se k sodniku, ali prestrašen odstopi za korak, ko ugleda njegov prepadli obraz.

»Torej je venderle res!« šepne Vrbanoj.

»Ako tem veruješ« — hití Pavel.

»Mólči — lopov!«

Ta psovka je padla kakor skala skozi strop med oba. Vrbanoj jo je izbruhnil potihoma, da je ni bilo slišati v drugo sobo, Pavel pa jo je pobotal le z divjim sovražnim pogledom.

Vrbanoj stopi k pisalni mizi in vzame spise, katere mu je bil prinesel sluga.

»Gôri pri fužinah -- óno pravdo — denašnjo komišijo — to opravite vi — gospod adjunkt! Evo vam aktov.«

Rekši vrže ves zavitek na zeleno mizo pred adjunkta.

Pavel se nekoliko obotavlja, ali bi segel po aktu ali ne; napósled vzame akt in odhaja.

»Počakajte!« vzklikne Andrej za njim, »óno — óno Kračino Ančiko tudi lahko vzamete kár s seboj; odslej je — vaša!«

Adjunkt se ne obrne, celó vrat ne zaprè prenašlo za seboj.

(Konec prihodnjič.)

Móz slovó.

Možá sem videl z móžem se razstati:

Od dnu mladostnih že sta se ljubila,
Krepost je v dušo jedno ju spojila,
Krepost, ki sama trajao srca bráti.

Oj, trpki čut slovesa ure žalne! —
Komú na prsi ne bi žalost legla
Ob žitja mrzlega ločitvi taki?

Ljubezen jima zvesta bila mati,
Težénj je tistih sklepala ju sila,
In družno vzorom sta možá služila,
Ki so razvneli ju v mladosti zláti.

Oči možéma niso bile kálne . .
Molčeča zadnjič sta si v róke segla,
In — védlí narazen so ju koraki . .

Miroljub.

